

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobce: **Outdoor Space Media s.r.o.**, IČO: 276 03 601
sídlem Křišťanova 1788/19, 130 00 Praha 3
zastoupen advokátem Mgr. Viktorem Hunalem
sídlem Sokolovská 47/73, 180 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 00 Praha 1

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v odstranění reklamního zařízení na pozemku parc. č. 637/33, v k. ú. Dolní Měcholupy, obec Praha, souřadnice polohy RZ S-JTSK: y = 732806, x = 1048565, k němuž došlo 28. 8. 2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci.

1. Žalobou podanou 22. 8. 2025 a projednávanou zdejším soudem pod sp. zn. 17 A 104/2025 se žalobce domáhal toho, aby soud:
- a) Prohlásil za nezákonný zásah Technické správy komunikací hl. m. Prahy, a.s., IČO: 034 47 286, (dále „TSK“) spočívající v oznámení záměru odstranění shora označeného reklamního zařízení v žalobcově vlastnictví (dále „reklamní zařízení“), jež TSK vydala 1.

8. 2025 pod č. j. TSK/ 28730/251318 a jež adresovala vlastníci pozemku, na němž se reklamní zařízení nachází, společnosti BULLDOG REKLAMA s.r.o., IČO: 261 57 527.

b) Prohlásil za nezákonný zásah Magistrátu hl. m. Prahy spočívající ve výzvě k odstranění reklamního zařízení, vydané 28. 5. 2024 pod č. j. MHMP-1007917/2024/O4/Lj.

c) Zakázal oběma správním orgánům pokračovat v porušování žalobcových práv.

2. Podáním z 24. 10. 2025 žalobce soudu sdělil, že reklamní zařízení bylo 28. 8. 2025 odstraněno. V návaznosti na to vzal zpět žalobu vůči TSK a navrhl, aby soud prohlásil za nezákonný zásah žalovaného, jenž je popsán v záhlaví tohoto rozsudku.
3. Soud vyhodnotil, že toto podání v části požadující změnu žaloby představuje novou žalobu, jelikož se jím žalobce brání proti odlišnému zásahu než v žalobě z 22. 8. 2025. Toto podání tak bylo zapsáno jako nová žaloba v řízení sp. zn. 10 A 191/2025.

2. Argumentace účastníků řízení.

4. **Žalobce v žalobě** z 24. 10. 2025 a jejím doplnění z 12. 2. 2026 vylíčil, že vlastnice pozemku, na němž se nachází dané reklamní zařízení, obdržela od TSK oznámení z 1. 8. 2025, v němž TSK vylíčila, že byla pověřena bezodkladným odstraněním a likvidací reklamního zařízení, neboť se má nacházet v silničním ochranném pásmu místní komunikace I. třídy (ulice Kutnohorská), a že v souladu s § 31 odst. 12 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, je vlastnice pozemku povinna umožnit za tímto účelem na nezbytnou dobu a v nezbytné míře vstup na tento pozemek. K zakrytí reklamy a odstranění reklamního zařízení mělo dojít 28. 8. 2025.
5. Reklamní zařízení podle žalobcova názoru nepotřebuje povolení žalovaného ke svému umístění podle § 31 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb. Reklamní zařízení se totiž nachází mimo ochranné pásmo pozemní komunikace, neboť je umístěno ve vzdálenosti 15 m od osy této pozemní komunikace, která je silnicí II. třídy, nikoliv pozemní komunikací I. třídy, jak tvrdí žalovaný. K tomu žalobce odkázal na geoportál Ředitelství silnic a dálnic s. p. Pro silnice II. třídy platí dle § 30 odst. 2 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb. silniční ochranné pásmo 15 m; reklamní zařízení se nachází hranicí tohoto ochranného pásma nebo na ní. Žalovanému jako silničnímu správnímu úřadu tak nebyla zákonem svěřena působnost a pravomoc dle § 31 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb. k pověření TSK zajištěním odstranění reklamního zařízení.
6. Žalobce poukázal na to, že již 30. 4. 2024, tedy ještě před vydáním výzvy, požádal o povolení reklamního zařízení dle § 31 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb. Řízení o této žádosti zahájil žalovaný 15. 10. 2024 pod sp. zn. S-MHMP 895551/2024PKD a ke dni podání žaloby pravomocně neskončilo. Žalobce namítl, že než bude postaveno najisto, zda reklamní zařízení vyžaduje povolení dle zákona č. 13/1997 Sb., nelze je odstranit. Opačný postup by odporoval zásadě materiální pravdy (§ 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) a zásadě dobré víry (§ 2 odst. 3 správního řádu).
7. Vstup na dotčený pozemek a odstranění reklamního zařízení zasáhl do žalobcova vlastnického práva a práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost. Tento postup byl překvapivý, neproporcionální okolnostem případu a svévolný vzhledem k tomu, že ve stejné době vedl žalovaný řízení o povolení reklamního zařízení. Namísto toho měl žalovaný jedno nebo druhé řízení přerušit či zastavit a žalobce o tom vyrozumět, aby mohl adekvátně reagovat. Byla tak porušena zásada souladného postupu a součinnosti mezi správními orgány vyjádřená v § 8 správního řádu. Žalovaný tak navíc učinil řízení o povolení reklamního zařízení bezpředmětným, jelikož odstranění reklamního zařízení je *ex offio*

důvodem pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Na věci ničeho nemění ani skutečnost, zda reklamní zařízení v době podání žádosti o své povolení platným povolením disponovalo či nikoliv, ani skutečnost, že rozhodnutí žalovaného o této žádosti bylo nakonec negativní, jelikož odstraněním reklamního zařízení ještě před tímto rozhodnutím byl žalobce zkrácen na svých procesních právech. Žalobce zdůraznil, že toto řízení dosud nebylo pravomocně skončeno; aktuálně byl žalobce vyzván k doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, což 11. 2. 2026 učinil.

8. Postup žalovaného porušil také § 2 odst. 3 správního řádu. Žalobce měl v dobré víře za to, že v důsledku jednání žalovaného, který s ním vedl od října 2024 řízení o povolení reklamního zařízení, mu svědčilo právo žádat o povolení svého reklamního zařízení a také právo uplatnit veškeré opravné prostředky proti případnému nepovolení reklamního zařízení. Zvolené řešení tak neodpovídalo okolnostem případu a ostatně ani praxi tohoto správního orgánu.
9. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** vyložil, že 23. 11. 2023 obdržel od TSK podnět k zahájení řízení o odstranění reklamního zařízení. Následně 14. 4. 2024 vyzval žalobce, aby ve lhůtě 15 dnů doložil povolení k reklamnímu zařízení. Dne 30. 4. 2024 požádal žalobce o aktualizaci rozhodnutí o umístění stavby pro reklamu. Součástí žádosti bylo mimo jiné předchozí povolení tohoto zařízení žalovaným, vydané 13. 12. 2010 s platností do 30. 11. 2015. Reklamní zařízení tak bylo v době podání žádosti provozováno více než osm let bez platného povolení silničního správního úřadu.
10. Žalovaný požádal 22. 5. 2024 o součinnost při odstraňování nepovoleného reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu komunikace vlastníci pozemku a 28. 5. 2024 vydal výzvu TSK k odstranění reklamního zařízení. Následně 4. 11. 2024 vydal oznámení o zahájení řízení o povolení reklamního zařízení a výzvu k uplatnění práv účastníků řízení (žalobce a vlastnice pozemku) a dotčeného orgánu – Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále „PČR“). Dne 27. 12. 2024 obdržel žalovaný nesouhlasné stanovisko PČR, jakožto dotčeného orgánu státní správy ve věcech bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. PČR uvedla, že na základě provedeného místního šetření je reklamní zařízení navrženo bez ochrany proti střetu vozidel se svou konstrukcí, nachází se v blízkosti křižovatky, dalších reklamních zařízení a stávajícího svislého dopravního značení; činná plocha reklamního zařízení je viditelná také v opačném směru jízdy. Navržené umístění je tak z hlediska bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích nevhodné a v rozporu s § 31 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb. a § 78 odst. 6 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu). Žalovaný proto žalobcovu žádost rozhodnutím č. j. MHMP-888324/2025/O4/Lj z 2. 9. 2025 zamítl. Žalovaný zdůraznil, že není oprávněn přezkoumávat předchozí souhlas PČR, neboť se jedná o závazný podklad rozhodnutí ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Stanovisko dotčeného orgánu je určeno pro správní orgán, který vede řízení, a jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí. Správní orgán tedy nemůže hodnotit jeho věcnou správnost, přiměřenost ani odůvodnění.
11. Nakonec žalovaný konstatoval, že komunikace Kutnohorská byla rozhodnutím žalovaného č. j. DOP-R5/584/98-Fi z 20. 1. 1998 zařazena do kategorie místní komunikace I. třídy, a proto se na ni podle § 30 odst. 2 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb. vztahuje silniční ochranné pásmo ve vzdálenosti 50 m od osy vozovky. Žalobcovo reklamní zařízení tak muselo být odstraněno.

12. Soud přípisem z 28. 1. 2026 **vyrozuměl o probíhajícím řízení** vlastníci pozemku, BULLDOG REKLAMA s.r.o., a umožnil jí uplatnit v řízení práva osoby na něm zúčastněné. Ona toho však nevyužila.

3. Posouzení věci.

13. Soudní řád správní v § 82 stanoví, že každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším slova smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
14. Ze setrvalé judikatury správních soudů vyplývá, že předpokladem pro poskytnutí ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu je kumulativní naplnění pěti podmínek: žalobce musí být přímo (**1. podmínka**) zkrácen na svých právech (**2. podmínka**) nezákonným (**3. podmínka**) zásahem, který není rozhodnutím (**4. podmínka**) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (**5. podmínka**) [např. rozsudek NSS č. j. 1 Aps 5/2012-38 z 11. 7. 2012]. Není-li tedy byt' jen jediná z těchto podmínek splněna, soud žalobu zamítne (např. rozsudky NSS č. j. 2 Aps 1/2005-65 z 17. 3. 2005 nebo č. j. 1 Aps 10/2012-20 z 17. 3. 2005).
15. V tomto typu řízení soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (§ 87 odst. 1 s. ř. s.).
16. Soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil v doplnění žaloby z 12. 2. 2026 a žalovaný s ním po poučení soudem souhlasil konkludentně. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré listiny nezbytné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117 z 29. 1. 2009).
17. V nynější věci není sporu o to, že v důsledku odstranění reklamního zařízení bylo zasaženo přímo do žalobcových práv a že tento úkon žalovaného představoval zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Je však třeba zodpovědět otázku, zda byl tento zásah zákonný.
18. Pro posouzení věci je rozhodující tato právní úprava:
- Podle § 40 odst. 5 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb. obecní úřad vykonává působnost silničního správního úřadu ve věcech místních komunikací s výjimkou věcí, o kterých rozhoduje obecní úřad obce s rozšířenou působností.
 - Podle § 30 odst. 2 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb. silničním ochranným pásmem se pro účely tohoto zákona rozumí prostor ohraničený svislými plochami vedenými do výšky 50 m a ve vzdálenosti 50 m od osy vozovky nebo přílehlého jízdního pásu silnice I. třídy nebo místní komunikace I. třídy.
 - Podle § 31 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb. zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu podléhá povolení.
 - Podle § 31 odst. 8 zákona č. 13/1997 Sb. silniční správní úřad může rozhodnout o změně vydaného povolení na základě odůvodněné žádosti držitele povolení.
19. Žalobce dovozuje nezákonnost odstranění reklamního zařízení ze dvou stěžejních důvodů. Jednak z tvrzení, že komunikace Kutnohorská je silnicí II. třídy, nikoliv místní komunikací I. třídy. Jednak z nevyčkání pravomocného skončení řízení o jeho žádosti z 30. 4. 2024 o

povolení reklamního zařízení, označené jako „Žádost o aktualizaci rozhodnutí o umístění stavby pro reklamu v Praze 15“.

20. Tvzení žalobce, že komunikace Kutnohorská je silnicí II. třídy, soud nepřisvědčil. Opak vyplývá z rozhodnutí žalovaného č. j. DOP-R5/584/98-Fi z 20. 1. 1998, obsaženého ve správním spisu. To výslovně zařazuje jmenovanou komunikaci do kategorie místní komunikace I. třídy. Tvrdí-li žalobce, že jde o silnici II. třídy, nemá jeho tvrzení oporu v uvedeném rozhodnutí ani v jiných podkladech, jež má soud k dispozici.
21. Na výše uvedeném nemůže nic změnit žalobcův odkaz na geoportál Ředitelství silnic a dálnic s. p. O zařazení pozemních komunikací do jednotlivých kategorií a jejich tříd rozhoduje pouze silniční správní úřad (§ 3 zákona č. 13/1997 Sb.). Ředitelství silnic a dálnic s. p. není silničním správním úřadem (§ 40 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb.) a nemůže o zařazení pozemních komunikací rozhodovat. Nadto Ředitelství silnic a dálnic s. p. náleží kompetence pouze v oblasti hospodaření s dálnicím a silnicemi I. třídy, nikoliv místními komunikacemi.
22. Protože komunikace Kutnohorská je místní komunikací I. třídy, je žalovaný dle § 40 odst. 5 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., ve spojení s § 31 odst. 2 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, příslušným silničním správním úřadem, který disponuje odpovídajícími pravomocemi, včetně oprávnění vydat výzvu k odstranění reklamního zařízení nebo rozhodnutí o povolení nebo nepovolení jeho umístění. Žalovaný tak byl oprávněn vydat výzvu k odstranění reklamního zařízení a také provést prostřednictvím TSK jeho odstranění.
23. Toliko pro úplnost soud doplňuje, že silniční ochranné pásmo pro místní komunikace I. třídy je vymezeno v § 30 odst. 2 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb. Podle tohoto ustanovení se jím rozumí prostor ohraničený svislými plochami vedenými do výšky 50 m a ve vzdálenosti 50 m od osy vozovky nebo přilehlého jízdního pásu. Protože žalobce v žalobě uvedl, že reklamní zařízení je umístěno ve vzdálenosti 15 m od osy pozemní komunikace, nelze než dospět k závěru, že se reklamní zařízení nachází v ochranném pásmu předmětné místní komunikace.
24. Soud nepovažuje za nezákonný postup žalovaného, který před odstraněním reklamního zařízení nevyčkal pravomocného skončení řízení o žalobcově žádosti o povolení reklamního zařízení z 30. 4. 2024. K tomu soud dospěl na základě zjištění, že žalovaný vedl dvě odlišná řízení. Jednak řízení o odstranění reklamního zařízení, jednak řízení o žalobcově žádosti z 30. 4. 2024. Ačkoli se žalobce snaží navodit dojem, že obě řízení spolu souvisejí, respektive že předmětem obou řízení je jedno a totéž reklamní zařízení, není tomu tak. Výše uvedená řízení jsou samostatná a na sobě nezávislá.
25. Předmětem řízení o odstranění reklamního zařízení bylo posouzení, zda dané reklamní zařízení je či není umístěno v souladu s vydaným povolením. V tomto řízení tedy žalovaný nezjišťoval splnění podmínek pro vydání povolení, ale pouze skutečnost, zda reklamní zařízení existuje v ochranném pásmu bez zákonného titulu (příslušného povolení). Mezi účastníky řízení není sporu o to, že žalobce k reklamnímu zařízení nedisponoval příslušným povolením, neboť platnost toho předchozího dle rozhodnutí žalovaného č. j. MHMP-1026649/2010/DOP-O4-Sl z 13. 12. 2010 uplynula již 30. 11. 2015.
26. Řízení o povolení umístění reklamního zařízení sice žalobce vyvolal svojí žádostí z 30. 4. 2024, v níž odkazoval právě na rozhodnutí žalovaného z 13. 12. 2010. Tuto žádost je však nutno vnímat jako zcela novou žádost o vydání povolení k umístění reklamního zařízení

o parametrech v ní specifikovaných. Je tomu tak proto, že ke dni podání žádosti již uplynula platnost předchozího povolení. Uplynutím doby stanovené k umístění a provozování reklamního zařízení toto povolení zaniklo. Na tuto žádost tak již nemohl být aplikován § 31 odst. 8, případně § 25 odst. 4 zákona č. 13/1997 Sb., umožňující změnit vydané povolení, respektive prodloužit jeho trvání, neboť změnit vydané povolení lze výlučně po dobu jeho trvání. Opačný přístup by popíral smysl časového omezení vydaného povolení, neboť by fakticky umožnil jeho neomezené prodlužování i po zániku právního titulu, což zákon č. 13/1997 Sb. nepřipouští. Takový výklad by byl nejen nelogický, ale i právně neudržitelný.

27. Protože řízení o odstranění reklamního zařízení mělo odlišný předmět než řízení o žádosti žalobce z 30. 4. 2024 a tyto předměty na sobě nebyly nijak závislé, nebyl žalovaný povinen vyčkat s odstraněním reklamního zařízení do pravomocného skončení řízení o žalobcově žádosti. Z téhož důvodu také nebyly splněny ani podmínky § 64 správního řádu umožňující žalovanému přerušit řízení o odstranění reklamního zařízení z důvodu probíhajícího řízení o žalobcově žádosti; výsledek tohoto řízení neměl žádný vliv na posouzení otázek rozhodných pro řízení o odstranění reklamního zařízení. Na základě výše uvedeného nelze dospět k závěru o porušení § 4 a § 8 správního řádu.
28. Soud nepřisvědčil žalobcovu tvrzení, podle kterého se řízení o jeho žádosti o vydání povolení reklamního zařízení stalo odstraněním reklamního zařízení bezpředmětným. Jeho předmětem totiž bylo posouzení splnění zákonných podmínek pro umístění reklamního zařízení, jehož parametry byly specifikovány v žalobcově žádosti z 30. 4. 2024, nikoli faktická existence takového zařízení. To ostatně dokládá i skutečnost, že řízení o této žádosti nebylo zastaveno pro bezpředmětnost podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, nýbrž žádost byla meritorně zamítnuta. Žalobce se ovšem může proti tomuto rozhodnutí bránit oprávněnými prostředky, včetně správní žaloby, a bude-li v něm nakonec přece úspěšný, reklamní zařízení bude moci opětovně umístit, a to od data, kdy mu to rozhodnutí dovolí. Na tomto běhu věcí soud neshledává nic nehospodárného.
29. Postup žalovaného soud nepovažuje za překvapivý ani nepřiměřený. Ke dni vydání výzvy žalobce již po dobu více než osmi let nedisponoval platným povolením k umístění reklamního zařízení. Této skutečnosti si musel být vědom. Svědčí o tom ostatně i jeho žádost z 30. 4. 2024. Nadto žalovaný přikročil k odstranění reklamního zařízení až poté, co obdržel nesouhlasné stanovisko PČR k zařízení a provozování reklamního zařízení (stanovisko č. j. KRPA-1498-271/ČJ-2024-0000DŽ z 27. 12. 2024), s nímž byl žalobce seznámen (srov. Seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí z 13. 8. 2025). Toto stanovisko si byl žalovaný povinen dle § 31 odst. 4 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb. vyžádat a bylo pro něj podle § 149 odst. 1 správního řádu závazné, nemohl se od něj tedy nijak odchýlit.
30. Soud neshledal ani porušení zásady materiální pravdy. Žalovaný totiž zjistil všechny skutečnosti potřebné pro vydání výzvy k odstranění reklamního zařízení podle § 31 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb. Reklamní zařízení bylo umístěno v silničním ochranném pásmu místní komunikace I. třídy a žalobce jako jeho vlastník nedisponoval ke dni vydání výzvy, jakož ani ke dni jeho odstranění, příslušným povolením silničního správního úřadu.
31. Důvodné není ani žalobcovo tvrzení, že žalovaný porušil § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Soud se sice ztotožňuje se žalobcem, že mu svědčilo právo podat žádost o povolení umístění reklamního zařízení. Jak však soud uvedl již opakovaně výše, řízení o odstranění reklamního zařízení mělo odlišný předmět řízení od řízení o žalobcově žádosti. Žalobce tak nemohl nabýt dobrou víru, že žalovaný s odstraněním reklamního zařízení vyčká do pravomocného

skončení řízení o jeho žádosti z 30. 4. 2024. Pro úplnost soud podotýká, že tvrzením o praxi žalovaného se nemohl blíže zabývat, protože žalobce tvrzenou praxi správního orgánu blíže neobjasnil a nedoložil.

32. K opakovaným poukazům žalobce na to, že řízení o jeho žádosti z 30. 4. 2024 s ním bylo vedeno déle než 16 měsíců a že se v něm vyskytly průtahy, soud podotýká, že měl-li žalobce za to, že je žalovaný v řízení o jeho žádosti nečinný, nic mu nebránilo požádat o opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu.
33. Závěrem soud podotýká, že s ohledem na skutečnost, že v postupu žalovaného při odstranění reklamního zařízení neshledal pochybení, respektive že žalovaný nebyl povinen vyčkat s odstraněním reklamního zařízení do pravomocného skončení řízení o žalobcově žádosti z 30. 4. 2024, nemohl přisvědčit ani žalobcovu tvrzení o zásahu do jeho vlastnických práv, případně práva na podnikání.

4. Závěr a náklady řízení.

34. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem směřující vůči žalovanému není důvodná, proto ji podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 26. února 2026

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu